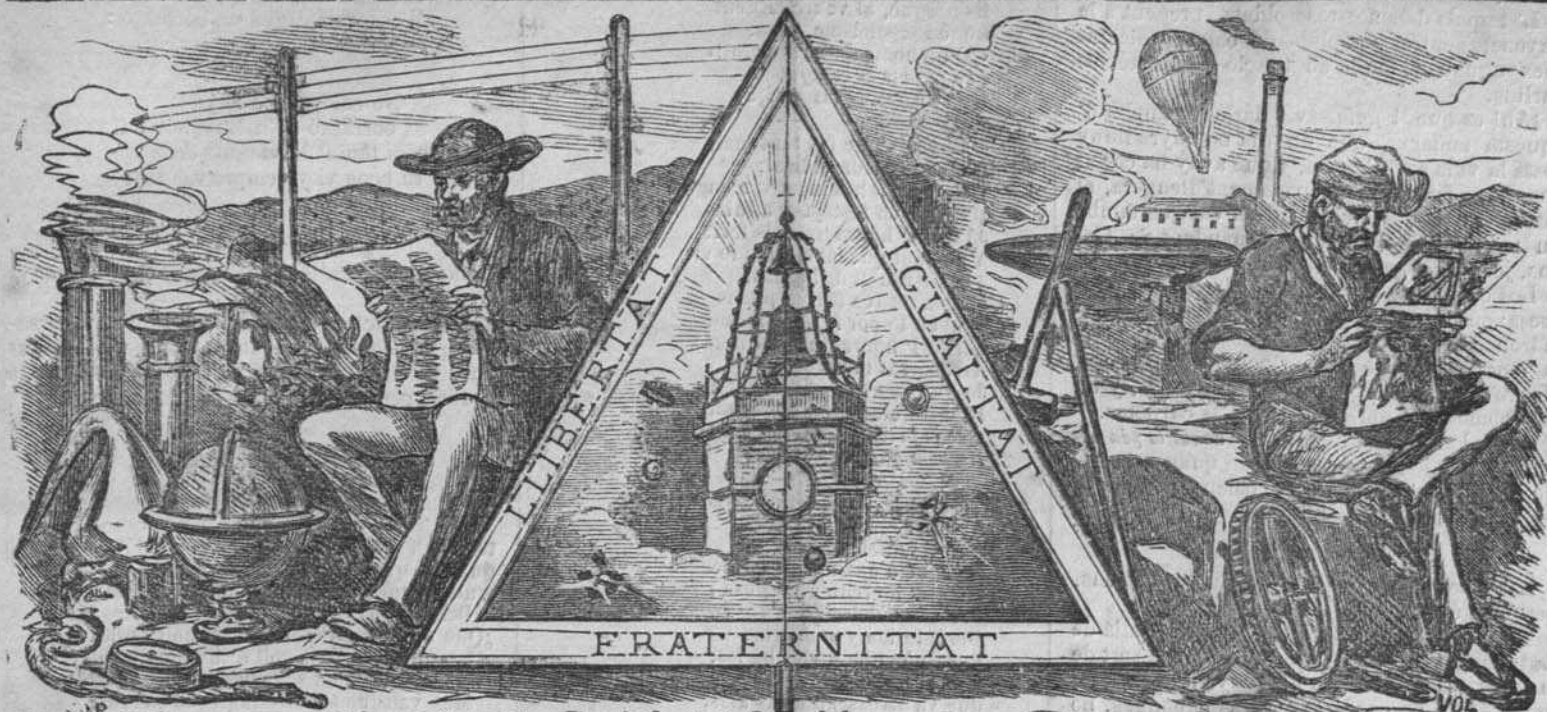

LA CAMPANA DE GRACIA

UN ARTICULO.

S' acosta 'l disapte: al disapte hi ha *Campaña*, en la *Campaña* té d' haverhi article: l' article de un Periódich es pèl lector un *article de primera necesidad*, y desgraciadament pèl pobre qu' escriu, un *article* es avuy un *artículo mortis*.

¡Ditxosos temps aquells en que comensaren a escriure's las gramáticas, y á denominar baix un nom comú las paraulas de un mateix género: llavors en poch's minuts podian escriure's multitud d' articles, *el, la, lo: los, las, los*, etcètera, etc. Lo públich d' aquell temps se contentava ab poca cosa y articles com aquests los tenia per nous.

Avuy lo lector es mes exigent; si en lloch d' article se l' hi donava una plana de *los ó de las*, seria capàs de esqueixar, plé de rabia 'l periódich, prenentsho com una burla, y de no comprarlo mes, condemnant al escritor, al editor y al artista á guanyarse la vida venent *articles* de consum, si per posar botiga 'ls quartos no 'ls faltavan.

En cambi pesa sobre nosaltres una mirada, semblant á la que 's desprén d' aquell ull posat dintre de un barret de guardia civil, ab lo qual volen indicarnos los artistas catòlics la escuadrinyadora mirada de la Providencia.

L'ull de la autoritat segueix impertèrrit los rasgos que sobre'l paper trassa la nostra ploma. ¡Ay de nosaltres, si 'ns surt una lletra mes llarga que l'altra! Lo lector vol article, l' autoritat los reb de mala gana, y aquí dels apuros!...

¡Un article!... Podriam ferlo de modas... Pero ¿quina es la moda del dia? Pagar y callar.

Podriam ferlo de costums.... Y las costums del dia ¿quinas son? Callar y pagar.

Podriam intentar lo de política.... Pero no tenim prou política pera amagarlas nostras idees á l'ull de la autoritat y fer que al mateix temps no 'u estigan á l' ull del lector.

De religió podriam ferlo; pero com que 'l privilegi de tractar qüestions teològicas lo tenen solzament los pares capellans, que ab lo trabuch al bras difundeixen per la nació las sanas doctrinas del catolicisme, d' aquí que no 'ns atrevim, ni pensarhi, á embrancarnos en tant sagradas qüestions.

Las ciencias naturals podrian treure'ns del pas; pero en un país ahont lo blanch es negre y lo negre blanch, ahont lo *mes natural* es que siga tot una *anomalía*, fihinse de las ciencias.

Las físicas, ni pensarhi: que aquí á Espanya qui té bon *asich* y no té diners, es bó per la *reserva*. En quan á las exactes, dupto que avuy per avuy l'hi surtin á cap espanyol los comptes.

Podriam ferlo d'arts; pero ja no'n quedan d' altres que las *malas arts* de certs governants, per treure quartos d' allà hont no n' rajan. Ademés la *pintura* del país podria degenerar per part de son autor en la obligada realitat, y no pintura, del pati de la *Gardunya*, de un calabos de Montjuich ó del Ponton: res mes inútil avuy que l' escultura, ahont de sorpresa en sorpresa nos quedém á cada punt frets y parats com una estàtua; y en quan á la arquitectura si parlem de que l'ordre gotich acaba en punxa, s'interpretará desseguit com una alusió á las bayonetas; y si 'ns ocupém del istil neogrech neo-romà, nos dirán que no's pot parlar dels *neos*, per no exasperar masa als carlistas.

Pero are se'm acnt una idea: podém los periódichs ocuparnos de medicina doméstica, donant receptas de un us profitós y segur.

¿Volen saber la de suar en mitj del hivern, sense necessitat de ficarse al llit, de acostarse al foch ni de pendre *sudoríferos*.

Dochs se fan periódichs: agafan la ploma per escriure un article, comensan a pensar, escriuen una paraula, los sembla perillosa y l' esborran, la sustitueixen ab un'altra, que com que no exprésa l' idea 'ls sembla fosca, la tatxan: comensan l'article mil vegadas y l' esborran altres mil, y després de tres ó quatre horas d' aquest exercici, encare que tingan los péus com un glas, y 'l fret del paper se'ls encomani als dits, veurán que suan la *gota gorda*; pero de quina manera!... Son capassos de no haver fet l' article; pero estigan segurs de que s'haurán tret, si 'l tenen, un costipat de sobre.

Aquesta, es já, gayre bé, avuy per avuy l' única ventatje del periódista.

BATALLADAS

Diu un periódich que 'l Senyor Rius y Taullet, quan se presenta per alguna reclamació un

comissionat de la persona interessada en l' assumpto, l' hi exigeix la presentació de poders otorgats per un notari.

Las cosas ab aquesta formalitat, están molt bè; pero Sr. Alcalde ¿com se las compondría vosté, si, seguint lo s'u sistema, lo ciutadà que vingues per ventila un assumpto, comensés per demanarli á vosté las actas de la seva elecció?

¡Quina vida, si duraba, D.ª Agustina!

Axó es lo que no poguerem menos d' exclamar luego de llegit lo Reglament de la Escola Normal de Mestras d' aquesta provincia.

Tot alló que 's llegeix en los articles segon y quart respecte de la ensenyansa que ha de donar á sos deixebles es lletra morta pera dita senyora.

Confíem que tot s' arreglará prompte, puig que no 's pot prescindir pera mes temps de la falta de Director d' estudis com está manat en lo mateix Reglament.

¡Si s' hagués complert aquet, nombrant per oposicions á la persona que havia d' estar al frente de tan important establiment, tal vegada no 'ns veuriam obligats á dir rés de lo mateix! Entre tant rodi la bola.

Las dos salutxos blindats que recorren l' Ebro per netejarlo de granotas carlistas, s' anomenan "*Feo*" y "*Feísimo*."

No duptém que aquets noms estarán justificats per la gent carca.

Los carlins del Centro van esporuguits á tall de cunill, desde que las columnas se bellugan y 'ls espavilan.

Le general Jovellar recobra la lliberal ciutat de Vinaroz, la fortifica, y emprén sense descans una excursió per un terreno ahont feya un any y mitj no s'hi veyan tropas.

Las companyas de flanqueig s' estenen á dreta y esquerra de la columna expedicionaria, y á cada pas troban carcas descuidats, que cahuen presoners ó morts si tractan de resistir.

Lo resultat de l'expedició consisteix en gran número de presoners, y d'efectes de guerra, com caballs y armas, la destrucció de totas las fortificacions riberenyas al Ebro y la mort de varios cabecillas, entre ells lo Marqués del *Safrá*, vice-president de la Junta Carlista de Valencia.

Gloriosísima ha sigut l'acció de Urrieta, sostinguda per las forsas que mana 'l brau general Loma.

Las inexpugnables posiciones del enemich foren conquistadas d' una á una per nostras forsas, inferiors en número á las que las defendían.

L' impuls dels nostres soldats, prenent á la bayoneta entre una ploja de balas, posiciones inexpugnables, fou la admiració dels mateixos carlins.

¡Ah! es que 'l gefe savia darlos exemples d' aquesta audacia, que un dia no gayre lluny costá la vida á en Concha, y que avuy ha costat una nova ferida, afortunadament lleugera, al intrépit Loma. Al costat d'ell caygué també un nebot de'n Serrano, lo comandant Sr. Cobos, jove de grans esperansas.

Los carlins no tenen que felicitar-se de l' empresa: entre las 600 baixas que 'ls costá la batalla de fer cara á n'en Loma, s' hi conta la mort de un de sos principals cabecillas, Mogrovejo, antich brigadier del exercit, y un dels homes mes apreciats entre 'ls carlistas.

Lo valent Loma pot haver donat lo peu als carlins perque 'l hi ferissen: en quan á la nació, l' hi ha donat lo peu per celebrar una nova y gran victoria.

Las operaciones del Nort están paralizadas, porque néva.

També nevava quan la célebre batalla de Lutzana decidí en la passada guerra la sort de la llibertat: ab néu fins als ronyons, prengueren nostres héroes las trixeras enemigas, no poguent gelar lo fret que reynava, l' entusiasme immens qu' envers la llibertat dintre sos cors bullia.

No dihém aixó per fer cárrechs á ningú: fills agrahts, nos recordém ab gust del heroisme dels nostres pares.

Una de las escenas carlistas mes características, son los asotamientos que tant prodigan en las provincias del Nort.

Duas donas de Zarauz se queixaren contra 'ls excessos de aquets salvatjes. Per castigar tant gran delict, las despullaren de cintura amunt, y las ompliren de garrotadas fins que se'ls descobriren les óssos de las costellas. Una d' ellas morí al poch rato: l'altra quedá allá terra, abandonada, omplint de compassió á tots quants la contemplavan.

Aquest fet acaba de comprobar que 'ls sayons que asotaren á Jesucrist eran carlistas.

Los carlins deyan: —A Vich no hi ha provisions: á Berga tampoch: are vé la nostra, á veure qui se atreveix á obrir-se pas.

Y com aquell andalus del quento, exclamaren, ocupant posiciones magníficas: —Per aquí no passa Dèu...

Y 'l general Weyler en menos de una semana dú un convoy á Vich y un altre á Berga, sense necessitat de disparar un tiro.

¿Que s' havian fet los xarraires? Anéu y, preguntéulosh y 'us dirán:

—Nosaltres varem dir que no hi passaria Dèu; pero no varem dir que no hi passaria en Weyler: teniu compte sempre ab las paraulas.

Reus obra una suscripció pública per erigir á Fortuny, son fill predilecte un monument que eternise sa grandesa: Madrid bateja ab lo nom de Fortuny un de sos nous carrers: Barcelona ofereix anualment una pensió de 3000 pessetas anuals, á un jove que passi á Roma á seguir lo mateix camí que vá emprendre 'l gran artista.

La Campana de Gracia aplaudeix entusiasta aquet obsequi tributats al immortal artista per la capital de Espanya, la de Catalunya y la ciutat sempre entusiasta que te la gloria de contar-lo entre 'l número de sos fills.

LLETRETA.

Tú, miserable usurer
Que al pobre deixas diner,

Fentli pagá 'l cent per cent:

¿Perqué plegadas las mans

A l'iglesia com las vellias

Vas á xiular las orellias

Dels sants? ¿que 't pensas que 'ls sants

Han de disculparte ab Dèu

Del vil egoisme teu?

Ja se sab que 'l teu intent

Es perqué, al veure la gent

Lo teu misticisme, diga:

¿Quin home de mes virtut!

Pró jo já te hi conegut

Herbata que 't dius ortiga.

Envejós que fas tant mal,

Serp de fiblada mortal;

Que un cop has picat t' amagas;

¿Perqué 'm festejas y adulas

Já que l' honra 'm vols ferir?

Y en tant que m' escups lo vri

Ab dolsura 'l disimulas?

Malament los favors pagas

Fent en lo cor fondas llagas,

Ferint l' honra qu' está neta;

Arrabassat la careta,

Já qu' escup ta ingratitut

L' enveja que ton cor lliga,

Que jo já te hi conegut

Herbata que 't dius ortiga.

Tú que vens continuament

Al home entreteniment

Ab perjudici del cos;

¿Perqué á una ánima ignocenta

Que se' incrédula no gosa,

Pretens vendrelli una rosa

Descolorida y pudenta?

Pura néu que 'l vici há fós;

Ánima sense repós,

que vá arrossegant las alas,

¿Perqué al pujar las escalas

De la puresa has caigut?

¿No vols dirho ni que 's diga?

No veus que ja han conegut

Que no ets rosa, sino ortiga!...

JOSEPH M. CODOLSA.

Deya un jóve: —Jo tinch un medi per escarpame de'ser sorge y al mateix temps per fer veure al men la falta de sentit moral de las quintas.

—Quin es aquest medi? l'hi preguntaren.

—Es molt senzill: matas al teu pare, y 't quedas fill de viuda.

Un periódich diu que 'ls carlins del Nort si néva están perduts. perque no tenen mantas ni sabatas.

¿Han vist vostés un periódich mes tonto?

¿Ignorar que 'ls carlins no necessitan per res, ni las sabatas ni las mantas! ¿No tenen feriaduras? ¿No duhen aubarda?

SANTS.

¿Quin es lo sant mes aristocrátich? —San Ab-Don.

¿Y la santa mes devota dels bebedors? —Santa Niceta.

¿Y 'l sant que assegura millor las portes? —Sant Bernat.

¿Y 'l mes benaventurat? —Sant Benigne.

¿Y 'l sant que sempre arriba á punt? —San Benvingut.

¿Y 'l que fá mes gitana? —Sant Bonaventura.

(Continuará.)

Lo noy de las escrófulas ha entregat al marqués de Pidal un manifest dirigit als espanyols.

Ja 'l veuhem al bordegas, fins ha arribat á aprendre de fer manifestos.

¿Malaguanyat paper! Al cap de-vall lo ma-

nifest de un xitxarel-lo, no mereix altre consideració que la de una travessura de colegi.

O sino, ja veurán la seva mama quan ho sapiga!

—Volen posá'ns dréts al vi
exclamantse deya un Patxo.
Y eternit digué un borratxo:
—No 'ns hi podrém sostenir!...

No comprench deya l'
al borratxo de'n Busquets,
com tenint lo vi tants dréts
tu béus vi y sempre vas tort.

A. F. O.

Dias endarrera 'ls carlins van entrar á Arenys de Mar.

Si la milicia hagués estat organizada, es segur que haurian rosegat las célebres admetllas que produheix aquella vila, disparadas á granell per las cervetanas dels milicianes.

SONET.

A un pretendent al trono.

¿Al trono t' atreueixes á aspirar
tu que 't mamas ab gust encare 'l d'it,
quan sé qu' encara 't posan pelli al lli
y otras cosas á més que 'm vull callar?
Deixa minyó, per Dèu, tan mal pensar
¿Que no véus qu' ets encare molt petit?
¿Que no 't trobas lo coll d' humors eusit?
¿Que lo caixal del senys no 't sens faltar?
Mes val que t' entretingas ab babons:
l' ilusió que mantens es tonteria:
han mort per sempre mes tots los Borbons.
¿Pobre Espanya! no més l' hi faltaria,
que posantse á rentar los teus drapets,
al fi l' hi encomanessis humors freis.

LAUS TIBI CROSPIS.

Arriba una partida carlista numerosa á un poble petit.

Lo cabecilla crida á l' arcalde, y exclama:
—Ahont coloco á la gent?

—Fassa 'l que' vulga, respon l' arcalde ab mal modo: aquí no hi ha cuartel.

—¿Con que us insolentéu! Fusellarlo al instant, diu lo cabecilla: lo govern nos dona indult perpétuo y l' arcalde de un poblet de mala mort no 'ns dará cuartel!

Los carlins entre Castro y Somorrostro han prè á un inglés, que no vá voler donarlos 9 mil rals.

—Jo seré inglés de tothom, degué dirlos; pero inglés vostre, primer torréume com un biftech.

—Si vols un empleo gran
feste carlí deya'n Berra:
Y l' hi contesta en Joan:
—Tens rahó: hi ha camp per corra.

—Tant fiera com dihuen que 's
lo carlí, per mi es un poll:
—Es molt cert contestá en Moll
un poll! llegit al revés.

A. F. O.

Davant de una reunió, parlantse de que devagadas entre la gent mes perduda hi ha rasgos d' honradés inverosímils, deya un senyó:

—Mirinse: jo una nit al retirarme al Ensanche 'm veig sorpres per un home de mala fatxa.

Al primer Dèu te guar m' encara una pistola:
—Los diners aquí! 'm diu ab véu farrenya.

Jo tinch molta serenitat: —Home, home ¡va-ya un modo d' exposarse! No consideréu que jo are... podria dur un revólver y avants de que desapareseu, saltarvos la tapa del cervell....

1. Lectors, tancats aquí dins hi té Espanya als alfonsins.

2. La mare del bordegàs tenia un brià en lo nàs.

3. Lo pare, per grans hassanyas, cassava animals ab banyas.

4. Lo xicot era un portento vestit axís de sargento.

5. L'oncle 's feu molt poderós venent taronjas en grós.

6. Causaba molta sorpresa lo véurels de sobremesa.

7. La mare, per fé mes planta, portaba camisa santa.

8. No tenian res de esclavas, las monjas de Calatravas.

9. De sa historia omplan las fullas professons de cucurullas.

10. Tenian per distracció du gent á Fernando Pó.

11. Eran sos divertiments garrot y fusellaments.

12. Al parlar de liberals ja treya foch pels caixals.

13. De setembre, al vint y nou, va di 'l poble: fem foch nou.

14. Per consolá sa desdita, en Pau s' entreté fent mitja.

15. Fugint de tant trenca cap, abdica á favor del nap.

16. Aquet, no es cap paraiguer, es lo duch de Montpensier.

17. Per si ha dit ó ha volgut di, bada 'l cap á son cosí.

18. Al últim s' han arreglat la cunyada y lo cunyat.

19. Cánovas presenta 'l nano al col·legi Teresiano.

20. Perque vegin lo que est llest dona á Espanya un manifest.

21. Lo mestre de tan cremat, lo cap de ruch l'hi ha posat.

22. Los seus, tips de conspirá, á Berlin lo fan aná.

23. Veyentlo 'n Bismark tan blea, li fá una arribada freda.

24. De allavors lo bordegàs se queda ab un pam de nas.

Tenia! Aquí 'ls teniu los diners: pero aixó no 's fa aixís.... quan se 'n necessitan se demanen y si se 'n troban se prenen: quant se pot, se tornen.

—Es molt competxano vosté; pero ving n: los admeto com una préstamo: lo trenta de aquest mes los hi tornaré. Soch un pare de famílies... pero 'l joch m' arrastra.

Vá pasar una senmana, dugas y arriba 'l trenta de Mars.

Eran las deu del dematí: sento trucar la porta.

—Vols jugarti dich entre mí mateix que hi ha 'l mestre de l' altra nit que vé á cumplir sa paraula?... ¡Vaya un poder mes gran lo de la mèva sanch freda y eloqüencial!

Avants de que la minyona anès á obrir, corro á la porta, poso la mà al pany, obro y....

—Era 'l lladre tant mateix? exclaman sos oyents plens d' interès.

—No senyors! Que havia de sé 'l lladre!... Era l' *escombriaire*!

Era 'l dia de Sant Antoni dels burros, en temps dels frares, ó en temps dels burros.

Un caputxi havia de fer la predicació en l'iglesia: era un caputxi, en tota l' estensió de la paraula: un sant varó: se l'hi atribuïan miracles y 'l principal de tots, que ell se coneixia y que 'ls altres no l'hi notavan, era lo de viure sense treballar.

La vigília de la prèdica, digué á un llech: —Tè, aquí tens deu rals: quan en lo mes fort del sermó, jo cridi, —«Sant Antoni: sortiu é il·luminéu als pecadors!» tu eixirás, ab la barba postissa, una corona de lluna engastada al clatell, y passant per davant del altar major, te n'anirás desde la porta de la sagristia á la de la rectoria.

Vingué 'l sermó: lo frare predicava ab un calor elèctric. —«Sant Antoni, digué: sortiu: sortiu Sant Antoni....»

—Pare Paucrás, exclamà un escolanet, interrompentlo: l'hermano Maçari, vestit de sant Antoni s' está ajessat á la sagristia y fá una pudó de vi, que jó creh que té la mona.

Los deu rals de la propina havian obrat lo miracle.

—Perque Adan y Eva van ser espulsats del Paradís? preguntava un pare al seu fill, al saber que já donava l' Historia sagrada.

—Ay, ay: no 'u sé; pero 'm sembla qu' era porque no devian pagar lo lloguer.

Dos borratxos van pèl carrer de brasset. Al fer una tantina los cau lo barret á tots dos.

—Tant se val que no 'l cullim, Tófol, diu un, com tothom nos diu que 'm perdut lo cap, per res lo necessitem.

—Jo já l'arreglaria, Gori, diu l'altre; pero 'l murri, si tot arreglantlo queya d'oros, no m'arreglaria pas ell á mí ¡no't sembla?

Y continuaren lo camí sense res al cap.

CANTARELLAS.

La guerra contra 'ls carlistas es com la guerra de amor: una y altra donan crossas als soldats de mes valor.

Tu 'm dius que per res serveixo y que ab mí no 't vols casar. Aixó ray, es sent quinto serviré al menos tres anys.

M' enamoro, 'm caso y trobo qu' es la dona, pobre y lletja tonta, y ximple y molt fecunda... soch sabatè y tracto ab pega.

P. K.

De tot lo que en lo mon passa no 'n crech res, ni se m' endona, desde 'l jorn que 'm feren veure que aquest mon es una bola

LI. DEL 69.

EPICRAMAS

—Com te va 'l teu matrimoni
¿Que tal? ¿Com te proba Just?
—Be: 'ls dos sogres ja son morts,
y la dona ja esta á punt.

E. X.

—¿Qu' es aquest paper Teresa?
—Ay! que vols que siga, tè.
—Magnífica lletra inglesa
—Lo compte del sabatè.

P. K.

Deya á 'n Pascual la Sofia
(tenint l'anima en un fil,
tement que al nuvi perdria)
que sa mare no volia
que 's casessin pèl civil.

—Aixó ray, cap pera 't doni
respongué alègre en Pascual,
tot s' arreglaria com cal,
que jo en punt á matrimoni
també estich pèl criminal.

T.

SOLUCIÓ

que correspon á lo insertat en l' últim número de la Campana.

1.ª CALCUL NUMERIC.—Las posá del següent modo:

1	24	6
24		24
6	24	1

2.ª PREGUNTA 1.ª—En que s' abriga.

3.ª Id. 2.ª—Un có.

4.ª FUGA DE VOCALS.

Gats ab gats may s' esgarrajan,
gats ab carlistas, tampoch;
mes carlistas ab carlistas
fins se devoran y tot.

5.ª FUGA DE CONSONANTS.

En Pep fentne de ceré
fent pessebres s' entretén;
en temps de fret sempre pren
llet, després de pendre té.

6.ª ANAGRAMA.—Pila.—Pati.—Apit.—Pait.—Tapa.—Pati

7.^a XARADA 1.^a—Tro-na dor.

8.^a XARADA 2.^a—Pas-ta-na-ga.

9.^a ENDAVINALLA.—Sol.

10. GEROGLIFICH.—Hi ha mes dias que llangonissas.

Ha endevinat totes las solucions menos la 5 Aquell, totes menos las 2 y 5 Farinetas de Badalona. Un parent de 'n Carnestoltes y Ralip; menos las 3 y 9 Papeloya y ¡¡...!!; menos las 2, 3 y 9 Castells-follet y menos las 3, 5 y 9 Aragones Catalá; las 1, 4, 6, 7, 9 y 10 Pio Morros y Caballero Artagnan; las 3, 4, 6, 7, 8 y 10 Un fisch, Un Mallorquí, Un vinatè y un qu' estima á la C.; las 1, 3, 4, 7, 8 y 10 Un Pintore; las 1, 3, 4, 6, 7 y 8 D. Miá y Net; las 1, 4, 6, 7 y 8 J. T. M.; las 4, 7, 8 y 10 Dos ximplés; las 3, 4 y 10 Llambroschs; las 6, 8 y 10 Dos amichs; las 3 y 4 Dos ministres y Dos baliga-balagas tarraçenchs; las 1 y 4 Matèu Plis; las 7 y 8 Kiu Kren; las 4 y 10 Arturo del Mas; y la 4 no mes Un esquiroi.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han remès xaradas ó endavinallas dignes de insertarse 'ls ciutadans Dos escabellats, Pasta de moda y C.^a, Ralip, Dos Amichs y Llicenciats del 69.

N' han remesas d' arreglables Lluch Peixina, Piera y Bernadell, Barber y Aragones Catalá.

Las demás que s' han remès y 'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas, facils d' endevinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciutadans A. F. O. Lo demás que 'ns envia no es igual al epigrama: aquest molt bé. —Un estudiant federal. Lo que per segona vegada diu del periódich, apliquisho á vosté mateix y donguis per contestat. —Idem e.c. y C.^a. Molt bé noys. —Gat Masqué. Si vol favorrnos ab nous geroqlifichs, fassils que 's pujan compondre ab signes d' imprenta. —F. R. Ll. Lo salt del cabell molt bé; la pregunta fluixaja. —Laus tibi Crospis. Ja 'u ha vist; la glossa podria arreglarse. —M. Cadenet. Insertarem lo calcu; en lo demás no 'ns queda temps de complaure'l. —F. de Pantatò. Efectivament los epigramas son massa picarrescos. —Comich d' Horta. La xarada es massa fácil d' endevinar; al quento no hi trobem prou gracia. —Llicenciats del 69. La poesia no es fruyta de temps: en lo demás no podem complaure'l com desijuriam. —Armando. La revista dels teatros tal com vosté la fa afereix del nostre punt de vista. —E. Xarau. No podem insertar mes que una cantarella. —Joan de ca'n Ramon. Ja hi ha millora; ho guardarem ab gust. —Ciutadans Carrik, Mort de fam, Dos corridos, Tirteo, Aprenent, Un que fa pesebre. Nyela, R. Nyap. Un qu' estima á la C. Un pintayre, F. J. N., Dos ministres y dos amichs, lo que aquesta senmana 'ns envian no 'ns vá prou bé. —Aquell. Insertarem lo geroqlifich. —Farinetas de Bada-

lona. Salt del cabell y calcu bé: lo demás fluixaja. —Parent del Carnestoltes. Lo quento massa vell. —¡¡...!! Aprofitarem anagrama y problema. —Un vinatè. Envihi lo que vulga y mani. —Dos ximplés. Poden aprofitarse dos quentos y la combinació del anagrama. —Dos baliga-balagas tarraçenchs. Lo mateix que la combinació d' algunas de las sévas cosas. —Matèu Plis, un epigrama bé. —Kiu Kren. La segona pregunta hi anirà. —Dos escabellats. Molt bé 'l quento y la pregunta. —Pasta de moda y C.^a Copiar alguna cosa no vol dir saberla fer. —Ralip. Lo seu geroqlifich es molt bé: hi anirà. —Lluch Peixina. Mediant un arreglo podrà anar lo seu epigrama.

ANAGRAMA.

Si 's menja una prima ab fastich
sol venir dos al moment;
y no 'm tersa, pues com cástich
ho considero, y dolent.

Quarta desordre espantós
quinta está en ganiets vells,
sexta en arbre xich ó gros,
set molsuts y blanchs aucells.

Quatre lletres hi ha no més:
apa: endavinéu lo que es.

FARINETAS DE BADALONA.

FUGA DE VOCALS.

DE CONSONANTS Y XARADA, TOT Á UN TEMPS.

Q. n m s d l j s t f n d r,
o. i. i. ue. e. a. u. e.
f. s. g. n. l. C. m. p. n.
y. e. o. a. u. i. é. u.

AQUELL.

PREGUNTAS.

1.ª ¿En què se sembla una estocada á un rellotje descompost?

2.ª ¿Com s' ha de fer per conservar-se tota la dentadura, encare que á un l'hi caygan totes dents y caixals.

XIQUET DE CA 'L ENTERRAD.

ESCRPTIURA ARITMETICA.

Escriure la quantitat mil, valentse no mes de la xifra 8.

XARADA

I.

La Tecla qu' es de modistas
la flor y nata d' Espanya
apreta l'hu quan observa
que m' atrauen sas miradas.

No tinch ni un tres ni no espero
guanyarne aquesta senmana.

Jo sols sent músich, coneix

quant no esta á dos la guitarra.

Pero aixó sí, jo aborreixo

als que donan tots per Pasqua

contra del liberalisme

y jamay contra en Cucala.

UN PELA CANTAS.

II.

Lo pobre mèu primera, dos no está
á causa de una tot que l'hi van dá

UN CÒMIC DE HORTA.

ENDAVINALLA.

No sach senyó y tinch bastó,
tinch forro y so só ferré,
tela sense ser talé
¿Encara no sabs quí só?

JENANI.

GEROGLIFICH.

VAN

C	A	R	L	I
Capella	Lladre	Capella	Lladre	Lladre
C	A	R	L	I
Capella	Lladre	Capella	Lladre	Lladre

FIN.

fin.

HOME DE LAS FORSAS.

(Las soluciones en lo próxim número.)

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAULFO, 14.

1. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.